

Arrest

nr. 42 543 van 29 april 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 12 januari 2010 tot intrekking van het recht op vestiging en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 27 januari 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. DEBROCK, die loco advocaat P. BUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, komt op 10 maart 2001 België binnen in het bezit van een toeristenvisum. Hij wordt toegelaten tot verblijf tot 9 juni 2001.

Op 17 december 2003 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Op 10 januari 2004 wordt verzoeker gerepatrieerd naar Turkije.

Op 21 januari 2004 treedt verzoeker te Turkije in het huwelijk met X., van Belgische nationaliteit.

Op 12 oktober 2004 dient verzoeker in België een aanvraag in tot vestiging.

Op 11 maart 2005 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

Op 9 oktober 2006 wordt de echtscheiding uitgesproken tussen verzoeker en N.V.R.

Op 24 april 2008 treedt verzoeker in Turkije in het huwelijk met R.K., van Turkse nationaliteit. Er wordt aan R.K. een visum gezinshereniging afgeleverd wegens haar huwelijk met verzoeker. Op 16 januari 2009 komt R.K. België binnen.

Op 4 november 2008 wordt het huwelijk van verzoeker met N.V.R., van Belgische nationaliteit, nietigverklaard door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen.

Op 9 december 2009 bevestigt het hof van beroep dit vonnis van de rechtbank van eerste aanleg.

Op 12 januari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij het vestigingsrecht van verzoeker wordt ingetrokken. Dit is de eerste bestreden beslissing.

“De betrokkene heeft een C-kaart bekomen, op basis van familiehereniging in functie van zijn Belgische echtgenote V.R.N. Hij diende op 12.10.2004 een aanvraag vestiging in overeenkomstig het toenmalige art. 40 van de wet van 15.12.1980. Hierbij werd hij in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. Sinds 11/03/2005 werd hij in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen. Sinds 01.10.07 heeft hij een C kaart.

Op 04.11.08 werd het huwelijk nietig verklaard door de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen (AR nr. 07/7281/A). Dit vonnis werd bevestigd bij het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen van 09/12/2009 (2008/AR/3072) bevestigd als zijnde een schijnhuwelijk en aldus strijdig met de Belgisch en internationale openbare orde.

De betrokkene heeft de Belgische procedure tot gezinshereniging misbruikt, gezien hij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met een Belgische onderdane. Zijn frauduleuze intentie blijkt duidelijk uit het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen.

Als een gevolg van het rechtsprincipe ‘Fraus omnia corrumpit’ wordt het recht op vestiging ingetrokken.”

Op 27 januari 2010 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing.

“(…)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Art. 7,3° wet van 15/12/1980: De betrokkene heeft door zijn gedrag de openbare orde geschaad:

Bij arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen (...) werd betrokkenes huwelijk met de Belgische onderdane V.R.N. vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk en dus strijdig met de openbare orde.

Art. 7.2° wet van 15/12/1980: betrokkene verblijft langer in het Rijk dan toegelaten.

Het wettig verblijf van betrokkene is verstreken. Als gevolg van de vernietiging van het huwelijk op basis waarvan de betrokkene zijn recht op vestiging in het Rijk verkreeg, vervallen ook alle uit het huwelijk voortgevloeide rechten.

(...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“EERSTE MIDDEL TOT NIETIG VERKLARING: SCHENDING VAN EEN SUBSTANTIËLE VORMVEREISTE, MEER BEPAALD DE MOTIVERINGSPLICHT VOORTVLOEIEND UIT ART. 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29/07/1991 OP DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN DE BESTUURSHANDELINGEN EN ART. 62 VAN DE WET VAN 15/12/1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN VERWIJDERING VAN VREEMDELIJEN.

SCHENDING VAN ART. 42 QUATER VREEMDELINGENWETGEVING, SCHENDING ART. 7 VREEMDELINGENWETGEVING, SCHENDING VAN HET GEZAG VAN GEWIJSDE (art. 1073 Ger. WB.) SCHENDING VAN ART. 8 EVRM

Art. 62 van de wet 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt:

"Administratieve beslissingen worden met redenen omkleed"

Art. 2 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt:

"De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in art. 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd"

Art. 3 van dezelfde wet bepaalt:

"De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Zij moet afdoende zijn."

Motivering van de beslissing waarbij het recht op vestiging wordt ingetrokken beantwoord niet aan de ettelijke vereiste motiveringsplicht.

De motivering is louter in feite, voldoet niet en is algemeen.

Uit de parlementaire voorbereidingen van de wet van 29/07/1991 blijkt dat met het begrip "afdoende motivering" bedoeld wordt onder meer dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing, de omvang van de motivering afhankelijk is van het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing en van het belang dat men hecht aan de motivering en dat de uitdrukkelijke motivering bedoeld is als een substantiële vormvereiste (aldus de Raad van State 30/06/1993 nr. 43556).

Art. 8 van het EVRM bepaalt:

1. "Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven en zijn briefwisseling".

2. "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van het recht dat voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde, het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid en de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en de vrijheden van anderen".

Zowel art. 62 van de wet van 15/12/1980 als art. 8 EVRM vereisen dus dat uit de motieven van de beslissing blijkt dat de overheid een afweging heeft gemaakt of er een evenredigheid bestaat tussen de motieven van de genomen beslissing en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het privéleven nl. het gezinsleven van Dhr. K en zijn partner Mevr. K.

In casu is deze afweging niet gebeurd minstens blijkt deze niet uit de betwiste beslissing.

Bovendien blijkt uit de betwiste beslissing niet op welke juridische grond met verwijzing naar een artikel in de vreemdelingenwetgeving overgegaan is tot intrekking van het recht op vestiging.

Dhr. K. bekwaam zijn recht op vestiging op 11/03/2005 in toepassing van het toenmalige art. 40 van de wet van 15/12/1980 als echtgenoot van een Belgisch onderdaan.

Het ontstaan van het verblijfsrecht vindt bij gevolg zijn oorsprong in het destijds afgesloten huwelijk.

Conform art. 42 quater § 1 van de wet van 15/12/1980 kan overgegaan worden tot intrekking van dit verblijf gedurende een periode van 2 jaar uitzonderlijk verlengd tot 3 jaar.

art. 42 quater §1:

"Er kan gedurende de eerste 2 jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de unie die zelf geen burger van de unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in volgende gevallen:

4^e: het huwelijk met de burger van de unie die zij begeleidt of vervoegd hebben wordt ontbonden of nietig verklaard, uit geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in art. 40 bis § 2, 1ste lid eerste of tweede wordt beëindigd of er is geen gezamenlijke vestiging meer".

Verder luidt art. 42 quater:

"In de loop van het 3de jaar van hun verblijf als familielid van de burger van de unie vermeld in art. 40 § 4, 1ste lid eerste en tweede volstaat de motivering, gebaseerd op een in het 1ste lid bedoeld element enkel indien hij aangevuld wordt met elementen die wijzen op een schijnsituatie".

Uit art. 42 quater van de wet van 15/12/1980 blijkt dat de minister of zijn gemachtigde een discretionaire bevoegdheid heeft en derhalve de mogelijkheid heeft (en dus niet een verplichting oplegt) om al dan niet een bepaalde beslissing te nemen en art. 8 EVRM verplicht de beslissende overheid het effect van haar beslissing af te wegen want "voor zover in een democratische samenleving nodig is wat wijst op het groot belang van de motivering."

Verzoeker heeft een legaal verblijf in ons land sinds 2004. Hij heeft sindsdien het centrum van al zijn belangen hier. Zijn familie is hier woonachtig (ouders, broers). Hij heeft hier zijn werk, bezit hier onroerende goederen.

Het Grondwettelijk hof heeft gepreciseerd dat in de aangelegenheden zoals bedoelt in art. 39/2 § 2 de raad voor vreemdelingenbetwistingen een jurisdictionele toetsing uitoefent, zowel aan de wet als aan de algemene rechtsbeginselen en dat het daarbij nagaat of de aan zijn toezicht voorgelegde overheidsbeslissingen de vereiste feitelijke grondslag heeft, of die beslissing uitgaat van een correcte juridische kwalificatie en of de maatregel niet kennelijk onevenredig is met de vastgestelde feiten.

In casu voldoet de betwiste beslissing niet aan deze vereisten.

Vooreerst wordt geen melding gemaakt op basis van welk wetsartikel overgegaan is tot intrekking van het recht op verblijf en dit op een ogenblik dat het huwelijk nog steeds bestaande is. Het arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen is immers niet definitief op datum van bestreden beslissing. Er is van de nietigverklaring van het huwelijk nog geen melding gemaakt in de registers van de Burgerlijke Stand.

De genomen beslissing loopt dan ook vooruit door te stellen dat het huwelijk nietig is verklaard daar waar het arrest nog niet in kracht van gewijsde is getreden (betekening 27/01/2010, verstrijken cassatietermijn 27/04/2010).

Art. 1073 van het Ger WB. luidt als volgt:

Behoudens wanneer de wet een korte termijn bepaalt, is de termijn om zich in cassatie te voorzien drie maanden, te rekenen van de dag waarop de bestreden beslissing is betekend of van de dag van de kennisgeving ervan overeenkomstig artikel 792, tweede en derde lid.

Los van het feit dat het arrest van het Hof van beroep geen kracht van gewijsde heeft, bevat de bestreden beslissing die het recht van vestiging intrekt geen enkele verwijzing naar een wetsartikel zodat Dhr. K. het raden heeft op basis van welke bepalingen in de vreemdelingenwetgeving overgegaan is tot intrekking van het recht op verblijf.

Voor zover een toepassing is gemaakt van art. 42 quater van de vreemdelingenwetgeving merkt Dhr. K. op dat volgens de oude bepalingen van de wet van 15/12/1980 art. 40 en volgende na 6 maanden een vreemdeling toegelaten tot de vestiging en zelfstandig recht op vestiging verkreeg los van het al dan niet voortbestaan van het huwelijk.

Dat huwelijk van Dhr. K. en Mevr. V.R.. werd afgesloten op 21/01/2004 zodat op datum van echtscheidingsprocedure reeds een zelfstandig recht op verblijf verworven was.

De procedure nietigverklaring werd ingeleid op 15/11/2007 met de inleidingszitting op 07/01/2008 voor de Rechtbank van Eerste Aanleg Antwerpen op verzoek van het O.M.

De inleidende dagvaarding dateert bij gevolg van meer dan 3 jaar na datum huwelijk, op een ogenblik dat volgens de toenmalige wetgeving reeds een zelfstandig recht op vestiging verworven was door Dhr. K. op basis van de toenmalige wetgeving art. 40 en volgende van de wet van 15/12/1980 oude wetgeving.

De omstreden beslissing waarbij het recht op bevestiging wordt ingetrokken maakt ook een schending uit van het bepaald in art. 42 quater van de wet van 15/12/1980 nu de gerechtelijke procedure tot nietigverklaring meer dan 3 jaar na datum aanvang huwelijk werd ingeleid.

Art. 42 quater & 4:

Onder voorbehoud van het bepaalde in & 5 is het in & 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing indien:

1° hetzij het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk.

De termijnen voorzien in artikel 42 quater § 1 en 4 reeds ruim verstreken zijn.

Dhr. K. is werknemer in België en beschikt over voldoende bestaansmiddelen om in zijn onderhoud te voorzien. Uit de bestreden beschikking blijkt nochtans niet dat nagegaan is of Dhr. K. zich bevond in de voorwaarde van art. 42 quater § 4 van de wet van 15/12/1980.

Het bevel het grondgebied te verlaten gaat uit van de fictie dat Dhr. K. voorheen geen verblijf zou gehad hebben.

Het staat evenwel onbetwistbaar vast dat Dhr. K. tot datum van de bestreden beslissing beschikte over een recht op vestiging, geconstateerd door zijn verblijfskaart, identiteitskaart voor vreemdelingen kaart C.

Het bevel vermeldt dat als gevolg van de vernietiging van het huwelijk, op basis waarvan de betrokkene zijn recht op vestiging in het Rijk verkreeg, ook alle uit het huwelijk voortvloeiende rechten vervallen zijn.

*Er werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid geen beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen.,
Er werd onmiddellijk overgegaan tot betekening van beslissing intrekking verblijf met bevel het grondgebied te verlaten.”*

2.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verzoekers verkregen verblijf in België het manifeste gevolg is van fraude. In de bestreden beslissing wordt duidelijk gemotiveerd dat het recht op vestiging ingetrokken wordt op grond van het principe *fraus omnia corrumpit*. De fraude blijkt afdoende uit de nietigverklaring van het huwelijk dat door het hof van beroep bevestigd werd. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de overheid in het kader van het vreemdelingencontentieux geen gevolgen mag trekken uit de nietigverklaring daargelaten de vraag of al dan niet cassatieberoep ingesteld werd. Een cassatieberoep is immers niet opschortend. Verzoeker toont tot op heden niet aan cassatieberoep te hebben ingesteld.

Op grond van de gegevens van het administratief dossier kan bezwaarlijk betwist worden dat de Belgische procedure tot gezinshereniging misbruikt werd en dat verzoeker in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met een Belgische onderdaan. Verwerende partij is van mening dat het rechtsprincipe *‘fraus omnia corrumpit’* een rechtmatige, autonome rechtsgrond is om het verblijfsrecht te beëindigen. Bovendien wordt die redenering gevolgd in de rechtsleer en vooral ook door vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Verwerende partij is bovendien van mening dat een expliciete juridische basis niet vereist is om over te gaan tot de intrekking van een verblijfsrecht indien dit verblijfsrecht verworven werd ingevolge een manifest bedrog en bijgevolg toepassing gemaakt kan worden van het beginsel *‘fraus omnia corrumpit’*. Verwerende partij zet uiteen dat de Raad deze stelling volgt met de uitdrukkelijke voorwaarde dat er effectief sprake is van bedrieglijke handelingen die van doorslaggevend belang zijn geweest bij de erkenning van een vestigingsrecht.

In het kader van de formele motiveringplicht dient vastgesteld te worden dat het determinerend motief duidelijk vermeld werd in de bestreden beslissing en dat verzoeker er kennis van heeft gekregen zodat aan het doel van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen voldaan is.

Aangaande de vermeende schending van artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), stelt verwerende partij dat dit recht niet absoluut is en dat het een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de weg staat. Uit het dossier blijkt dat verzoeker een relatie heeft met een Turkse vrouw, aan wie het verblijfsrecht eveneens ontzegd werd. De gezinsrelatie kan dan ook in Turkije plaatsvinden.

In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoeker niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond dat de bestreden beslissing een hetzij substantiële hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm zou overtreden hetzij een overschrijding of afwending van macht zou inhouden.

2.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar het rechtsprincipe "*fraus omnia corrumpit*" en naar het feit dat verzoeker de Belgische procedure tot gezinshereniging heeft misbruikt. Hij heeft een verblijfsrecht verkregen op basis van familiehereniging in functie van zijn Belgische echtgenote. Dit huwelijk werd nietig verklaard als zijnde een schijnhuwelijk en is aldus strijdig met de Belgische en internationale openbare orde. In de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 7, 3° en artikel 7,2° van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker door zijn gedrag de openbare orde heeft geschaad en dat hij langer in het Rijk verblijft dan toegelaten. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motiveringen hem niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.1.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissingen kent zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.1.3.3. Betreffende de eerste bestreden beslissing merkt de Raad op dat niet wordt betwist dat de toekenning van een vestigingsrecht en de afgifte van een identiteitskaart voor vreemdelingen dient beschouwd te worden als een administratieve rechtshandeling die aan verzoeker rechten heeft toegekend. De Raad sluit zich aan bij vaste rechtspraak van de Raad van State inzake de intrekking van onregelmatige administratieve rechtshandelingen die rechten doen ontstaan. Bij ontstentenis van een uitdrukkelijke wetsbepaling die de intrekking toelaat, kan een onregelmatige rechtshandeling die rechten doet ontstaan enkel op rechtmatigheidsgronden worden ingetrokken, hetzij binnen de termijn bepaald voor het instellen van een annulatieberoep en, indien een ontvankelijk annulatieberoep is ingesteld, tot de sluiting van de debatten, hetzij te allen tijde als die handeling door bedrog is uitgelokt of door een zodanige onregelmatigheid is aangetast dat zij voor onbestaande moet worden gehouden (cf. RvS 19 januari 1993, nr. 41.632; RvS 9 juni 1993, nr. 43.256; RvS 28 juni 2001, nr. 97.215; RvS 11 september 2001, nr. 98.800; RvS 6 mei 2002, nr. 106.389; RvS 1 oktober 2002, nr. 110.799; RvS 19 november 2002, nr. 112.635; RvS 23 februari 2004, nr. 128.425; RvS 15 juni 2004, nr. 132.404, RvS 25 september 2006, nr. 162.676).

Er is geen uitdrukkelijke wetsbepaling die *in casu* voorziet in de intrekking van verzoekers vestigingsrecht. De intrekking van verzoekers vestigingsrecht dateert van na het verstrijken van de termijn bepaald voor het instellen van een annulatieberoep tegen de toekenning van het vestigingsrecht en de beslissing tot afgifte van de identiteitskaart voor vreemdelingen. Het vestigingsrecht van verzoeker werd echter door bedrog uitgelokt, namelijk verzoekers schijnhuwelijk. Aldus kon de intrekking door verwerende partij op om het even welk ogenblik en aldus ook buiten de beroepstermijn van dertig dagen, gebeuren.

Gelet op het feit dat aan de beslissing tot toekenning van een verblijfsmachtiging een manifest bedrog ten grondslag ligt, moet worden geacht dat nooit enig verblijfsrecht werd toegestaan (M. VAN DAMME en E. DE KEGEL, *Intrekking van de administratieve rechtshandeling*, Brugge, die Keure, 1994, 54). Met het oog op de rechtszekerheid dient de door bedrog uitgelokte rechtshandeling formeel uit het rechtsverkeer te worden verwijderd.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, diende er *in casu* dus geen wetsartikel te bestaan op basis waarvan verwerende partij tot intrekking is overgegaan. In de bestreden beslissing wordt op afdoende wijze gemotiveerd dat verzoeker zijn vestigingsrecht had verkregen op grond van fraude. Verzoekers verwijzing naar artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet of naar de termijn die reeds was verstreken na de datum van het aangaan van het huwelijk is bijgevolg niet ter zake dienend.

Waar verzoeker aanvoert dat zijn huwelijk met mevrouw N.V.R. *“nog steeds bestaande is”* en aanvoert dat de bestreden beslissing vooruitloopt op de feiten omdat het arrest van het hof van beroep waarbij het huwelijk nietigverklaard wordt, nog niet definitief is en nog niet in kracht van gewijsde is getreden omdat er nog cassatieberoep tegen openstaat en nog geen melding is gemaakt van de nietigverklaring in de registers van de burgerlijke stand, merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekers frauduleuze intentie blijkt uit het arrest van het hof van beroep te Antwerpen. De Raad herhaalt dat hij bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Het arrest van het hof van beroep te Antwerpen bevindt zich in het dossier. Hoewel de beroepstermijn nog steeds lopende was op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, wijst de Raad erop dat een cassatieberoep niet opschortend is en dat het bijgevolg niet van een foutieve feitenvinding of van kennelijke onredelijkheid van verwerende partij getuigt om zich op dit arrest te steunen om te concluderen dat verzoeker de Belgische procedure tot gezinshereniging heeft misbruikt. Ter zitting die plaatsvond op 27 april 2010, volgens verzoeker de laatste dag voor een voorziening in cassatie, deelt de advocaat van verzoeker mee dat er tot deze morgen om 10 uur nog geen cassatieberoep werd ingesteld.

2.1.3.4. Verzoeker voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van de motiveringsplicht in die zin dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat de overheid een afweging heeft gemaakt tussen de motieven van de bestreden beslissing en de door de maatregel veroorzaakte ontwrichting van het privéleven nl. het gezinsleven van verzoeker en zijn echtgenote.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het begrip “gezinsleven” in voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeker gehuwd is en samenwoont met zijn Turkse partner zodat hieruit afgeleid kan worden dat verzoeker en zijn echtgenote beschouwd dienen te worden als een “gezin” in de zin van artikel 8 van het EVRM. De Raad wijst erop dat verzoeker niet van zijn echtgenote gescheiden wordt, ook aan haar werd immers een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. In de mate waarin verzoeker aanvoert dat zijn privéleven wordt geschonden door de bestreden beslissingen en dat het centrum van zijn belangen in België is, merkt de Raad het volgende op.

Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging *in casu* minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door meer in het bijzonder de toegang en het verblijf van niet onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissingen een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn gezins- en privéleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds.

Verzoeker legt de aankoopakte van zijn woning voor en brengt geen andere concrete gegevens bij waaruit zou blijken in welke mate zijn privéleven aangetast is door de bestreden beslissingen. De Raad

wijst er op dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op de bestendiging van een situatie die hij op bedrieglijke wijze tot stand heeft gebracht. De bestreden beslissingen zijn gebaseerd op de fraude die verzoeker gepleegd heeft bij het verkrijgen van een verblijfsrecht in België zodat deze binnen de vooropgestelde doelen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM valt.

In casu toont verzoeker niet met concrete gegevens aan dat er een wanverhouding zou bestaan tussen zijn belangen en de bestreden beslissingen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107).

In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de *in casu* vermeende inmenging in het privéleven van verzoeker niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft een correcte toepassing gemaakt van het beginsel *fraus omnia corrumpit* en van de bepalingen van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker van mening lijkt te zijn dat artikel 8 van het EVRM een motiveringsverplichting bevat en dat uit de motieven van de bestreden beslissingen moet blijken dat de overheid de evenredigheidstoets heeft gedaan, dient te worden opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM geen dergelijke motiveringsplicht omvat zodat dit onderdeel faalt in rechte.

Inzake de tweede bestreden beslissing merkt de Raad volledigheidshalve op dat verwerende partij bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet in feite niets anders vaststelt dan een situatie die door dat artikel gevisieerd wordt. Dergelijke vaststelling dat één van de situaties gevisieerd in artikel 7 van de Vreemdelingenwet zich voordoet, volstaat op zich als motivering in rechte en feite van het bevel, zonder dat verwerende partij gehouden is daarbuiten nog andere motieven aan te brengen.

2.1.3.5. Ten slotte voert verzoeker aan dat hij tot de datum van de bestreden beslissing beschikte over een recht tot vestiging, geconstateerd door zijn identiteitskaart voor vreemdelingen en dat geen beslissing tot weigering van verblijf ten opzichte van hem werd genomen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten verwijst onder meer naar de omstandigheid dat het wettig verblijf van verzoeker is verstreken en dat hij langer in het Rijk verblijft dan toegelaten. *In casu* nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 12 januari 2010 de beslissing tot intrekking van het vestigingsrecht van verzoeker. Er diende bijgevolg geen beslissing tot weigering van verblijf te worden genomen. De intrekking van het vestigingsrecht van verzoeker volstaat om aan dit vestigingsrecht een einde te maken waarna aan verzoeker een bevel kon worden gegeven ondermeer op grond van het feit dat zijn wettig verblijf is verstreken en hij langer in het Rijk verblijft dan toegelaten (artikel 7, 2° van de Vreemdelingenwet).

Het eerste middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"Schending art. 10 § 1, 1ste lid van de wet van 15/12/1980, schending van associatieovereenkomst met Turkije d.d. 01/09/1963 en het aanvullend protocol evenals schending van het besluitnummer 2/76 van 20/12/1976 en besluit nummer 1/80 van 19/09/1980 meer bepaald art. 6 & 10 van het besluit.

Art. 10 van de vreemdelingenwet bepaalt:

Art. 10 § 1: "onder voorbehoud van de bepalingen van art. 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan 3 maanden in het Rijk te verblijven:

1ste: de vreemdeling wiens recht op verblijf erkend wordt dooreen internationaal verdrag, dooreen wet of door een K.B."

Dhr. K. is van Turkse nationaliteit.

Zijn recht op verblijf wordt erkend door de associatieovereenkomst met Turkije, de aanvullende protocol en het besluit 1/80 van de Associatieraad van 19/9/1980.

Artikel 6

1. Behoudens het bepaalde in artikel 7 betreffende de vrije toegang tot arbeid van de gezinsleden, heeft de Turkse werknemer die tot de legale arbeidsmarkt van een Lid-Staat behoort:

- na een jaar legale arbeid in die Lid-Staat recht op de verlenging van zijn arbeidsvergunning bij dezelfde werknemer indien deze werkgelegenheid heeft;
- na drie jaar legale arbeid en onder voorbehoud van de aan de werknemers uit de Lid-Staten van de Gemeenschap te verlenen voorrang in die Lid-Staat het recht om in hetzelfde beroep bij een werkgever van zijn keuze te reageren op een ander arbeidsaanbod, gedaan onder normale voorwaarden en geregistreerd bij de arbeidsbureaus van die Lid-Staat;
- na vier jaar legale arbeid in die Lid-Staat vrije toegang tot iedere arbeid in loondienst te zijner keuze.

Artikel 10

1. De Lid-Staten van de Gemeenschap passen op de Turkse werknemers die tot hun legale arbeidsmarkt behoren een stelsel toe dat wordt gekenmerkt door het ontbreken van elke discriminatie uit hoofde van nationaliteit ten opzichte van communautaire werknemers, voor wat betreft de lonen en verdere arbeidsvoorwaarden.

Sedert het arrest SEVINCE neemt het Hof aan dat dit besluit directe werking heeft in zoverre de Turkse werknemers die legaal tot de arbeidsmarkt toegetreten zijn een onbeperkt recht van toegang tot deze arbeidsmarkt hebben (art. 6 besluit- 1-80).

(Zie ook zaak SEVINCE, Hof van Justitie, 20/09/1990, zaak C - 192-189).

Na 1 jaar legale arbeid hebben de Turkse werknemers het recht op het verlengen van hun toelating bij dezelfde werkgever indien deze nog werk geeft.

Na 3 jaar mogen zij binnen hetzelfde beroep van werkgever veranderen en na 4 jaar legale arbeid hebben zij recht op onbeperkte toegang tot de arbeidsmarkt van de betrokken lidstaat.

Uit het recht te arbeiden volgt noodzakelijk een verblijfsrecht, (zie Hof van Justitie, Arrest Kurs 19/11/2002, zaak C - 188-00).

Bij de beslissing tot intrekking van het recht op vestiging en het bevel om het grondgebied te verlaten is geen rekening gehouden met de directe werking van besluit - 1/80 van de Associatieraad en is zowel de associatieovereenkomst van Turkije als de besluiten genomen in uitvoering daarvan en meer bepaald art. 6 van besluit 1/80 evenals art. 10 van de vreemdelingenwetgeving geschonden.

Minstens is niet nagegaan of Dhr. K. op grond van een internationaal verdrag en meer bepaald de associatieovereenkomst met Turkije van 01/09/1963, aanvullende protocol en de besluiten 1/80 voldeed aan alle voorwaarden om gerechtigd te zijn op verblijf.

Dhr. K. is vast tewerkgesteld sinds 01/11/2005, met contract van onbepaalde duur.

Hij is dus reeds meer dan 4 jaar werkzaam op Belgisch grondgebied zodat hij recht heeft op onbeperkte toegang tot de arbeidsmarkt en op verblijf op basis van de associatie -overeenkomst, de aanvullende protocollen en het besluit 1/80

Artikel 10 van hetzelfde besluit verbiedt iedere andere behandeling van de heer Kurtoglu dan van een E.U-onderdaan uit. Zoals een mogelijke inbreuk op de openbare orde geen gevolgen kan hebben voor een E.U-onderdaan om met behoud van verblijf te arbeiden, dient dit in gelijke mate voor de Heer K. te gelden.

Bestreden beslissing tot intrekking van het recht tot vestiging evenals het bevel om het grondgebied te verlaten is dan ook in strijd met de hoger aangehaalde bepalingen en schendt deze zodat de vernietiging van deze beslissingen zich opdringt."

2.2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat de bilaterale akkoorden betrekking hebben op gezinshereniging met buitenlandse werknemers. Artikel 11 van dit akkoord bepaalt dat "Turkse werknemers" hun gezin kunnen laten overkomen. De thans bestreden beslissingen hebben geen betrekking op gezinsleden die verzoeker zou laten overkomen. Er wordt enkel vastgesteld dat verzoeker op frauduleuze wijze een verblijfsrecht heeft verkregen in het Rijk, reden waarom het verblijfsrecht wordt ingetrokken. Het voormelde akkoord is niet van toepassing.

2.2.3. Verzoeker voert de schending aan van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, van de associatieovereenkomst EEG-Turkije van 12 september 1963, goedgekeurd en bevestigd bij besluit 64/732/EEG van de Raad van 23 december 1963 (PB 1964, 217, blz. 3685) houdende sluiting van de Overeenkomst waarbij een associatie tot stand wordt gebracht tussen de Europese Economische Gemeenschap en Turkije, van het aanvullend protocol, van het besluit nummer 2/76 van de Associatieraad van 20 december 1976 en van de artikelen 6 en 10 van het besluit nummer 1/80 van 19 september 1980 betreffende de ontwikkeling van de Associatie.

De Raad merkt op dat verzoeker niet aanduidt welke artikelen van de associatieovereenkomst EEG-Turkije van 12 september 1963 hij geschonden acht, evenmin welke bepaling van het aanvullend

protocol en van het besluit nummer 2/76 van de Associatieraad van 20 december 1976. Dit onderdeel van het middel is bijgevolg onontvankelijk omdat onder “middel” in de zin van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Inzake de aangevoerde schending van de artikelen 6 en 10 van het besluit 1/80 van de Associatieraad van 19 september 1980 betreffende de ontwikkeling van de Associatie, merkt de Raad op dat deze artikelen betrekking hebben op Turkse werknemers.

Er dient te worden opgemerkt dat verzoeker niet naar België is afgereisd omwille van een tewerkstelling maar slechts om zich bij zijn toenmalige echtgenote in België te voegen. Hij heeft zijn verblijfsrecht verkregen op basis van het (inmiddels nietigverklarde) huwelijk met deze Belgische echtgenote en niet op basis van zijn tewerkstelling in een lidstaat. Ongeacht of verzoeker *“recht heeft op onbeperkte toegang tot de arbeidsmarkt en op verblijf op basis van de associatie-overeenkomst, de aanvullende protocollen en het besluit 1/80”* zoals hij uiteenzet in het middel, stelt de Raad vast dat verzoeker zijn verblijf en zijn vestiging geput heeft uit een huwelijk.

Zelfs al zou dit verblijf, dat zijn oorsprong vindt in een huwelijk, toch in aanmerking kunnen worden genomen om de basis te vormen voor een legale tewerkstelling, dient het volgende in overweging te worden genomen. Het door verzoeker aangehaalde arrest SEVINCE (HvJ 20 september 1990, C. 192/89) bepaalt dat het begrip “legale arbeid” in artikel 6, lid 1 van het besluit nr. 1/80 van de Associatieraad van 19 september 1980 betreffende de ontwikkeling van de Associatie, geen betrekking heeft op de situatie van een Turkse werknemer die vergunning had om arbeid te verrichten gedurende de periode waarin de tenuitvoerlegging van een beschikking houdende weigering van een verblijfsvergunning was geschorst, wanneer zijn beroep tegen die beschikking is verworpen. Hieruit volgt dat niet elke vorm van legaal verblijf aanleiding geeft tot een periode van “legale arbeid” zoals voorzien in voormeld artikel 6, lid 1. De vraag zou dus kunnen rijzen of het verrichten van arbeid tijdens een periode van legaal verblijf waarvan achteraf bij arrest wordt vastgesteld dat dit verblijf uitsluitend steunde op een schijnhuwelijk, in aanmerking zou kunnen worden genomen om een basis te vormen voor “legale arbeid” zoals voorzien in voormeld artikel 6, lid 1.

De Raad stelt echter vast dat dit zijn bevoegdheid te buiten gaat en dat, zo verzoeker meent dat hij op basis van zijn tewerkstelling een recht op verblijf zou kunnen doen gelden, hij hiertoe een aanvraag kan indienen die vergezeld gaat van de vereiste bewijzen. Artikel 6, lid 3 van het besluit nr. 1/80 van de Associatieraad van 19 september 1980 bepaalt immers dat de modaliteiten van de toepassing van de paragrafen 1 en 2 vastgesteld worden door de nationale wetgeving. *In casu* verwijst verzoeker zelf naar artikel 10 van de Vreemdelingenwet (zie verder).

Waar verzoeker aanvoert dat *“niet (is) nagegaan of Dhr. K. op grond van een internationaal verdrag en meer bepaald de associatieovereenkomst met Turkije van 01/09/1963, aanvullende protocol en de besluiten 1/80 voldeed aan alle voorwaarden om gerechtigd te zijn op verblijf”*, en hiermee lijkt aan te geven dat de motiveringsplicht geschonden werd, merkt de Raad op dat in de eerste bestreden beslissing op afdoende wijze wordt gemotiveerd waarom het vestigingsrecht van verzoeker wordt ingetrokken. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het arrest van het hof van beroep waarbij het huwelijk van verzoeker met een Belg, op basis waarvan hij een verblijfs- en vestigingsrecht verkreeg, werd nietig verklaard. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid moest in de bestreden beslissing tot intrekking van het vestigingsrecht niet verder nagaan of verzoeker op basis van zijn tewerkstelling een verblijfsrecht zou kunnen krijgen. De draagwijdte van de eerste bestreden beslissing is beperkt tot de intrekking van verzoekers vestigingsrecht op basis van zijn huwelijk.

Verzoeker beroept zich op artikel 10 van de Vreemdelingenwet om aan te voeren dat hij van rechtswege gemachtigd is om in het Rijk te verblijven omdat hij meent dat zijn recht op verblijf erkend wordt door een internationaal verdrag. Artikel 10 van de Vreemdelingenwet vermeldt dat deze toelating gebeurt onder voorbehoud van de bepalingen van de artikelen 9 en 12 van de Vreemdelingenwet. Artikel 12 van de Vreemdelingenwet vermeldt een aanvraag tot inschrijving. Verzoeker toont niet aan zulke aanvraag

te hebben ingediend en zulke aanvraag blijkt evenmin uit de stukken van het administratief dossier zodat verwerende partij niet kan worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van de tweede bestreden beslissing.

Verzoeker kan zich bijgevolg in het kader van beide bestreden beslissingen niet dienstig beroepen op artikel 10 van de Vreemdelingenwet, op de associatieovereenkomst EEG-Turkije en de daaruit voortvloeiende besluiten, evenmin als op de artikelen 6 en 10 van besluit nr. 1/80 van de Associatieraad van 19 september 1980.

Waar verzoeker een discriminatie inroept met EU-onderdanen op basis van artikel 10 van het besluit nr. 1/80 van de Associatieraad van 19 september 1980 merkt de Raad op dat, daargelaten de vraag naar de directe werking van dit artikel, het verbod van discriminatie dat hierin wordt omschreven enkel betrekking heeft op de lonen en arbeidsvoorwaarden van de werknemer en niet zoals hij in het verzoekschrift uiteenzet, *“iedere andere behandeling van de heer K. dan van een E.U.-onderdaan”*. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing een invloed heeft op zijn loon of arbeidsvoorwaarden die een discriminatie zou inhouden ten opzichte van het loon en arbeidsvoorwaarden van communautaire werknemers.

Het tweede middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET